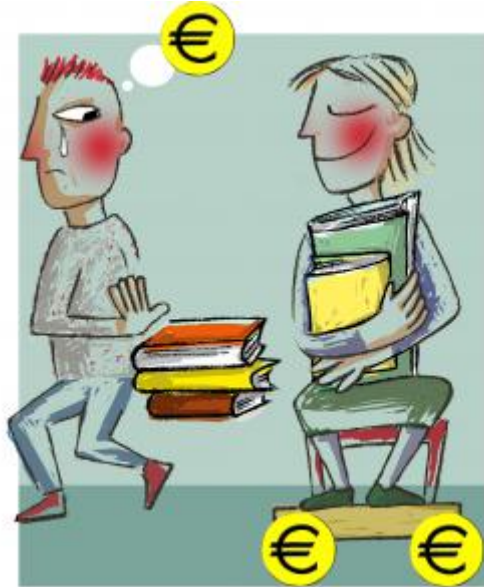

“...La jugada era perfecta”

Dm, 25/11/2014 per La puntada

[La puntada](#)

Isabel Ortega i Rion és professora

A L'escola de Ribera (1977), el cantautor valencià Ovidi Montllor recordava el model d'escola franquista de la postguerra. Deixant de banda els canvis obvis, el final de la cançó em ve al cap repetidament quan penso en el que està passant amb els nostres estudiants en l'actualitat.

Fa trenta-dos anys que imparteixo classes de català, en un institut de Cornellà de Llobregat, a un alumnat provinent de la immigració espanyola dels anys 60 i 70 i, d'uns anys ençà, de la nova immigració internacional, especialment marroquina i sud-americana. Al llarg d'aquest temps, he vist formar-se promocions de joves que seguien els estudis de l'antiga FP -originàriament era un institut de Formació Professional- i, a partir de la implantació de l'ESO, un bon grapat de nois i noies que, en acabar el batxillerat, van triar la via dels Cicles Formatius de Grau Superior o bé van seguir estudis universitaris. Entre l'alumnat que va optar pels estudis universitaris, comptem amb professionals de diferents àmbits -tant humanístic i social com científicotecnològic-. Fa goig veure com joves de famílies desfavorides han pogut accedir a una formació que els ha permès aconseguir els llocs de treball que somiaven o, si més no, una experiència cultural enriquidora.

Era massa bonic, massa fàcil. Que joves amb pocs recursos poguessin arribar a competir -perquè així s'entén la vida- amb joves de cases benestants era un fet que podia fer trontollar un sistema bastit amb la tradicional piràmide de classes. I això el mateix sistema no ho pot consentir perquè el posa en perill. La crisi actual ha permès, oportunament, l'augment "necessari" de les taxes de les matrícules universitàries. Resultat: es barra el pas als nois i noies amb manca de recursos perquè 3.000 euros és una quantitat que no està a l'abast de moltes famílies, i més si tenim en compte que hi ha hagut una reducció considerable de l'accés a les beques.

Enguany hem pogut constatar com, dels cinquanta alumnes de segon de batxillerat del nostre institut, se n'han presentat a les PAU deu, dels quals, només tres es poden permetre el "luxe" d'anar a la universitat. La resta -alguns amb un currículum acadèmic excel·lent- han d'"optar" per un Cicle Formatiu de Grau Superior, amb la intenció de poder accedir a la universitat un cop hagin aconseguit feina i es puguin pagar la matrícula i les despeses de llibres i desplaçaments; això si tot va bé.

La crisi ha tocat de ple la classe treballadora: ja no es tracta solament del patiment d'haver de sobreviure amb sous irrisoris o amb el subsidi de l'atur, en el millor dels casos, sinó de veure perpetuar un sistema que afavoreix els forts i que menysté els febles: els nostre alumnat només té dret a una educació pública que els permeti ser mà d'obra qualificada. Els seus amos, els seus caps -triem l'eufemisme que vulguem- seran els altres. El resultat és un: la jugada és perfecta.